

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 393/2567

นาย ก. โจทก์ ธนาคาร ท. โดยบริษัทบริหารสินทรัพย์ ก. ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทน ผู้ร้อง สืบตำรวจโทหรือ นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 1, ป.วิ.พ. มาตรา 18, ป.วิ.พ. มาตรา 247,

พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2564 ถือว่าเป็นคำฟ้องที่ยื่นภายหลังจากที่ พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ใช้บังคับ การฎีกาผู้ร้องต้องยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาพร้อมกับคำฟ้องฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 247 การยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาถือเป็นหน้าที่ของผู้ร้องผู้ฎีกาที่จะต้องยื่นคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกา ศาลชั้นต้นไม่มีหน้าที่แจ้งให้ผู้ร้องยื่นคำร้องก่อน เพราะไม่ใช่กรณียื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาแล้วมีข้อบกพร่องตาม ป.วิ.พ. มาตรา 18

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ แต่จำเลยไม่ชำระ โจทก์ขอให้ศาลออกหมายบังคับคดีและนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ 14553 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยซึ่งติดจำนองแก่ธนาคาร ท. ออกขายทอดตลาดชำระหนี้แก่โจทก์ ธนาคาร ท. ยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองก่อน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต เจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวและจัดทำบัญชีส่วนเฉลี่ยแจ้งให้บรรดาเจ้าหนี้มารับรองแล้ว แต่ธนาคาร ท. ไม่มา ต่อมาผู้ร้องซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากธนาคาร ท. ยื่นคำขอรับเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดเจ้าพนักงานบังคับคดีมีคำสั่งว่าผู้ร้องมิได้เรียกเอาเงินภายใน 5 ปี จึงให้ส่งเป็นรายได้แผ่นดินตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 345 (ใหม่) ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานบังคับคดีและมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีจ่ายเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดให้แก่ผู้ร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งที่ ครพ. 3262/2566 ไม่รับฎีกา ผู้ร้องยื่นคำร้องฉบับนี้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2564 ภายหลังจากที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ใช้บังคับ คำร้องของผู้ร้องถือว่าเป็นคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1 (3) การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ต้องเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 247 ที่แก้ไขตามพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น ผู้ร้องต้องยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาพร้อมกับคำฟ้องฎีกาและการยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาถือเป็นหน้าที่ของผู้ร้องผู้ฎีกาที่จะต้องยื่นคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกา การที่ผู้ร้องไม่ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา ศาลชั้นต้นไม่มีหน้าที่แจ้งให้ผู้ร้องยื่นคำร้องก่อน เพราะไม่ใช่กรณียื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาแล้วมีข้อบกพร่องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 18 ส่วนที่ผู้ร้องอ้างว่า ผู้ร้องได้สอบถามและปรึกษาเจ้าหน้าที่ศาลก่อนยื่นคำฟ้องฎีกาแล้ว

แจ้งว่าผู้ร้องไม่จำเป็นต้องยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกานั้น การปรึกษาและผู้ร้องตัดสินใจดำเนินการตามคำปรึกษาดังกล่าวเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้ร้อง คำสั่งศาลฎีกาที่ ครพ. 3262/2566 เป็นอันถึงที่สุดแล้ว กรณีไม่มีเหตุที่จะได้สวนข้อเท็จจริงหรือมีคำสั่งรับฎีกาของผู้ร้องหรือมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาและฎีกา ให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

ศตวรรษ ทาแก้ว · ขวลิต อิศรเดช · พรชัย พุ่มกำพล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/393/2567>